

V malém velkoměstě na konci světa
- neděle odpoledne, pitomej den.
Tak nějak začínaj můj šakalí léta,
nuda se vkrádá do čtyřech stěn.

Najednou plavu v jezeře splínu,
jako Indián ani jeden sten.
Apači zmizeli v Údolí Stínů,
prérii ovládly úsměvy žen.

Za zdí piáno, s ním všichni svatí,
ta známá melodie má chudej šat.
Podivně klopýtá a pak se zase vrátí
- ta holka vod vedle moc neumí hrát.

Jenže je krásná, krásná, krásná,
dobře se strojí a má hezkej krok.
Pálí mě ve spaní jak hvězda jasná,
to, že ji miluju, snad ví nejmíň rok.

Povídám Beethovene tak už to zabal,
bude to stejný do konce dnů,
plácni se přes kapsu a vem jí na bál
- je plná tajemství a růžovejch snů.

V malém velkoměstě na konci světa
uběhlo odpoledne, k tomu pár let,
indián pokouří a historky splétá,
tý mojí stačí jen několik vět.

Povídám Beethovene tak už to zabal,
bude to stejný do konce dnů,
plácni se přes kapsu a vem jí na bál
- je plná tajemství a růžovejch snů.

Povídám Beethovene tak už to zabal,
bude to stejný do konce dnů,
plácni se přes kapsu a vem jí na bál
- je plná tajemství a růžovejch snů.